

MARTINA DRIJVEROVÁ

LVÍ KOUZLO

Ilustroval Vojtěch Otčenášek

Albatros

Lví kouzlo

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Martina Drijverová
Lví kouzlo – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

Martina Drijverová

LVÍ KOUZLO

Martina Drijverová

LVÍ KOUZLO

PŘÍBĚH EMILA HOLUBA

Ilustroval Vojtěch Otčenášek

ALBATROS

1.

„Kouzlo! Je to kouzlo,“ volali.

Skláněli se před ním, klekali, vztahovali ruce.

Jistě, byli to prostí a pověřiví lidé. Ale v úctě ho měli i občané vzdělaní, mocní, bohatí.

Emil, Emil, mávali na něj, každý ho znal. V té vzdálené končině, daleko, tak daleko... v Africe.

Jak to všechno začalo? Holice! Tam prožil dětství. Byl šťastný. Ve škole, v české škole neměl potíže, učil se rychle. Jeho otce, lékaře, si všichni vážili. A otec se Emilovi věno-

val, staral se o něj od malička mnohem víc než jiní otcové o své syny.

Nebylo to lehké. Když ho odvolali z funkce městského lékaře, musel se přestěhovat. Nastoupil v Pátku, obci s pěti sty obyvateli. Peněz bylo málo. Ale Emil bude studovat!

Sbohem, Holice! Bylo to smutné loučení. A v Pátku si Emil sotva stačil zvyknout a už nastoupil do německého Malostranského gymnázia v Praze.

Učil se špatně. A trápil se. V prvním ročníku ze dvou předmětů propadl.

Prospěch je nevalný, i když část musíme přičíst na nedokonalou znalost řeči... bylo o něm napsáno.

Neprospíval kvůli výuce v němčině? Kvůli nesoustředěnosti? Kdoví. Emilovi bylo deset let a ocitl se sám ve velkém městě. Stýskalo se mu po otci, po matce.

Co řeknou na to špatné vysvědčení? trápil se.

Otec a matka ukázali, jak mají syna rádi. Nehněvali se. Otec rozhodl: „Změna školy!“

Tak Emil opakoval první ročník gymnázia v Žatci. A tam i dostudoval, složil maturitu. Bylo to těžké. Neměl nadání na jazyky, lepší prospěch musel vydřít.

Ještě jim ukážu, říkal si. Ukážu jim...

Sám nevěděl, komu vlastně. Profesorům? Spolužákům, co se mu posmívali?

Začal se zajímat o zoologii, botaniku, mineralogii. Pak ho zaujala archeologie.

Vyhrabával jsem z hrobů a mohyl v údolí řeky Ohře objekty vytvořené rukou nejstarších řemeslníků, obyvatel severozápadních Čech, poznamenal si.

Po složení maturitní zkoušky odjel Emil do Prahy a zapsal se na medicínu. Chtěl být lékařem jako jeho otec.

Byla to těžká doba. Studium stálo mnoho peněz: kromě výdajů za bydlení, jídlo a oblečení musel Emil platit školné, učební materiály a poplatky za složené zkoušky.

Otec Holub pomáhal: opisoval potřebné texty.

Obyčejně trávím půl dne návštěvou nemocných, vstával jsem proto ve čtyři hodiny ráno a musel jsem do noci psát. Studuj jen řádně, Emile, vždyť to děláš hlavně pro sebe a nám tím děláš radost... napsal mu otec.

A Emil se snažil. Zvykl si na tvrdý režim. O prázdninách také nezhálel, sbíral přírodniny, lovil drobnou zvěř.

Přes jedno rameno pušku a honební tašku, na druhém prach, u tašky připnuté velké kladivo, v pravé ruce mohutnou škatuli a za mnou pes tahající motyku – to je můj obrázek... napsal.

Pes ho následoval věrně. Kdo by uvěřil, že jednou půjde v Emilových stopách lev?!

2.

V roce 1872 Emil dokončil studium. Stal se tedy lékařem, ale ve volném čase se dál věnoval archeologii.

Za svůj první cíl jsem si zvolil oblast středohoří, krásnou a stejně tak bohatou na starožitnosti a ságy...

Emil si založil opravdový cestovní deník – psal, kreslil. Během dvou let shromáždil kolem sedmi set archeologických předmětů.

A byl přijat jako člen do archeologického sboru – s tím, že si *dobyl velkých zásluh.*

Hledat a objevovat nové věci. Poznávat. Nalézat něco, co jiní neocenili – to bylo jeho heslo. Našel hodně věcí. A v době studií našel i lásku.

Bertě bylo šestnáct let, když ji poznal. Byla krásná, její tvář se objevila na jednom z obrazů malíře Lauffera. Ale byla i pracovitá, trpělivá. Její otec, optik a brusič drahých kamenů, ji vychovával přísně, doma musela dělat všechny potřebné práce.

Berta propadla Emilovu nadšení pro výzkumy. Skladovala ve svém pokoji preparáty naložené v lihu.

Nosil z nemocnice lidské vnitřnosti, vysvětloval mi, jak je nejdříve musí lihem omýti, do jakých roztoků je dáti, aby zůstaly i barvy zachovány, zapsala si do deníku.

Poznamenala si také, že Emil je spíš samotář, že je posedlý svou prací a zájmy. Byla mladá, chtěla chodit do společnosti. Ale pro Emila byly zábavy ztrátou času.

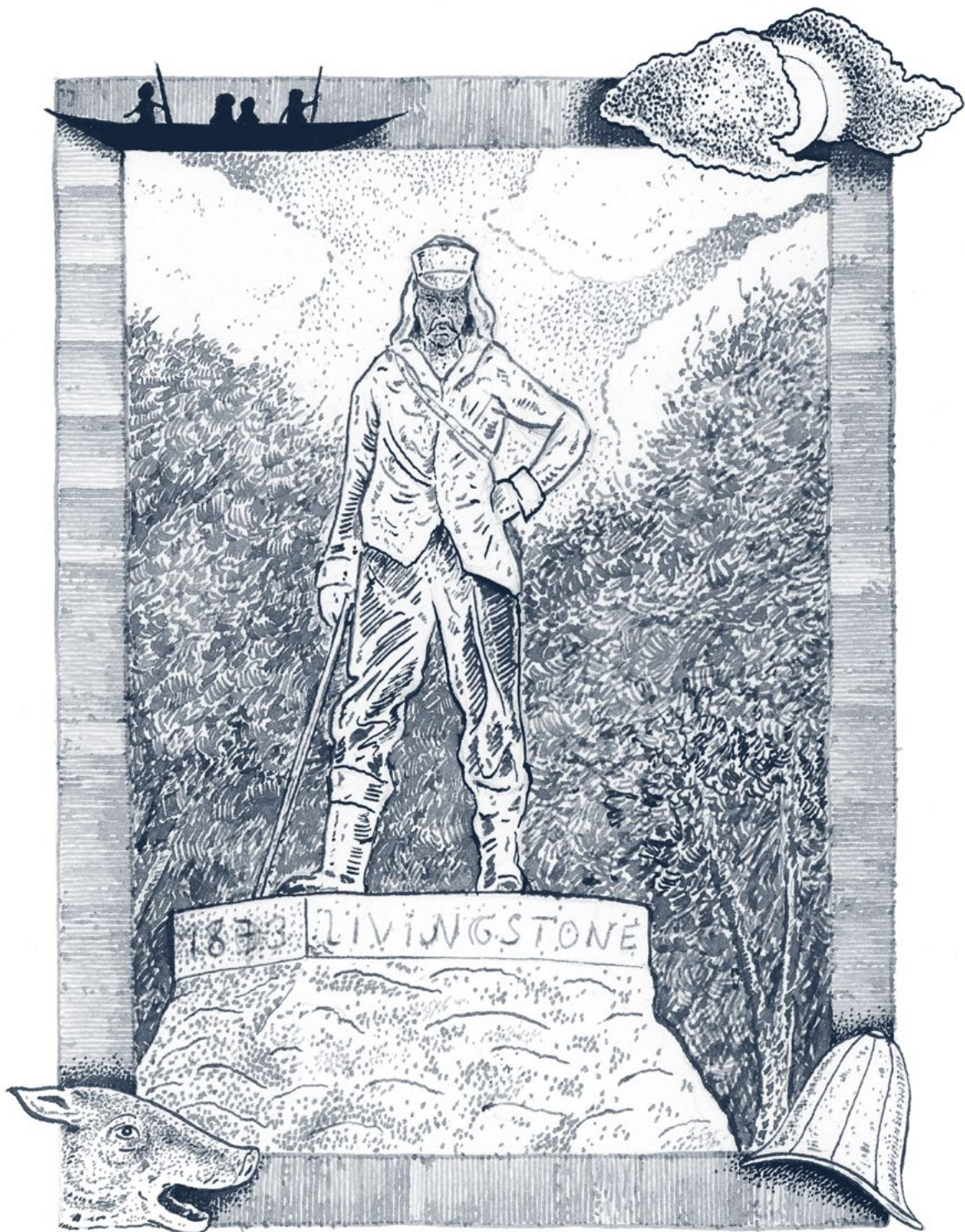
Jako děvče jsem nepoznala tančení, bály, věnečky. Seděla jsem doma a preparovala s Milčou – tak jsem mu říkala. Upravovala jsem jeho sbírky... Já taky nikam nejdu, říkal mi.

Když nebyli spolu, psal Emil Bertě každý den. A posílal nejen dopisy, skládal i básně.

*Když se musím rozloučit,
dám slib Ti v rozloučení,
bez Tebe že mi ve světě
jiného blaha není.*

Když Emil skončil studium medicíny, bylo Bertě necelých dvacet let. Těšila se na svatbu. Ale Emil se rozhodl: pojedou do Afriky!

Berta neprotestovala. Možná i proto, že se s Emilem tajně zasnoubili.

Pan farář nám svázal ruce, prohlásil nás za snoubence bez manželských práv a požehnal nám. Svědky nám byli dva kostelníci. Měla jsem klobouček s modrým závojem, aby mi nebylo do tváře vidět. Doma jsem ovšem nic neřekla...

Ani Emilovi rodiče se o tajném zasnoubení nedověděli. Zato o chystané cestě jim Emil napsal.

Africký cestovatel a lékař, doktor Livingstone, se stal mým vzorem. Už ve třinácti letech jsem četl jeho cestopis a silně na mě zapůsobil...

Emil se rozhodl jet do Afriky na celé dva roky. Ale proč vlastně?

Nemáme mužů, kteří věnují svou péči a sílu výzkumům neznámých krajin afrických, jak se o to již Angličané, Francouzi a Němci s velmi skvělými výsledky pokusili, napsal.

Chtěl působit na mládež, chtěl získat etnografické a přírodovědecké sbírky. Ale chtěl také nalézt půdu, na které by zchudlé a pracovité rodiny mých krajanů k svému prospěchu a k užítku domorodců v afrických končinách se mohly usadit.

Velké cíle!